

Mälare-sjöröfvaren :

Tryck 18 G Br. Nordlund, Johan Filip

Tillkomstår 1900?

Digitaliserad år 2015

National Library
of Sweden

Nordlund, J. F. J.

N: 16.

MÄLARE- SJÖRÖFVAREN.

Filip Mordlund,

århundradets störste och namnkunnigaste
förbrytare, bofven, hjelten i stora Mälaredramat.

Detta fotografi är
taget å Långhol-
men, innan han
— frigafs.

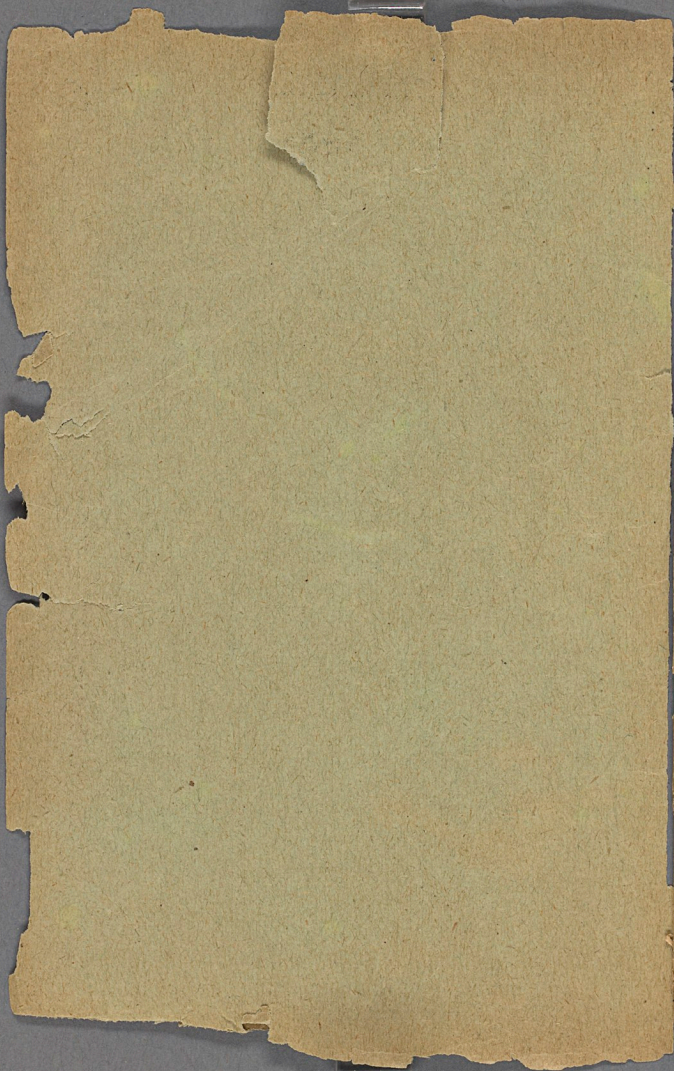
Med flera till, tex-
ten hörande foto-
grafier, deribland
å sidan 2 foto-
grafi af ångaren
Prins Carl, med
besättning.

Å sidan 25 fotografi af de 3 djerfva detektiver,
se å sidan 26 vid Eekilstuna grepo honom.
Eftertryck förbjudes!

Pris öre.

Från Svenska Vis- och Småskriftförlaget.
Adress: Tomtebodas station, 1 kilom. fr. Stockholm.

1900
□/at

år
förb

Å s

F
Adress:

N: 16.

MÄLARE-SJÖRÖFVAREN.

Filip Mordlund,

århundradets störste och namnkunnigaste
förbrytare, bofven, hjälten i stora Mälaredramat.

Detta fotografi är
taget å Långhol-
men, innan han
frigafs.

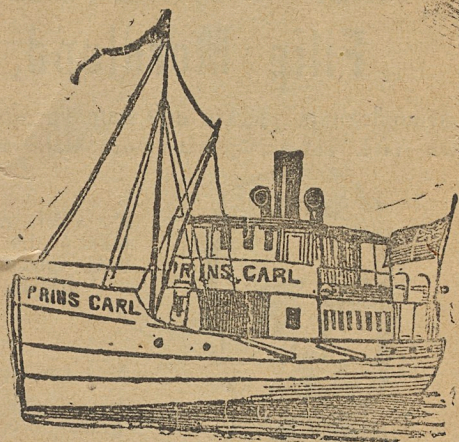
Med flera till, tex-
ten hörande foto-
grafier, deribland
å sidan 2. foto-
grafi af ångaren
Prins Carl, med
besättning.

Å sidan 25 fotografi af de 3 djerfva detektiver,
som vid Eskilstuna grepo honom.
Eftertryck förbjudes!

Pris öre.

Från Svenska Vis- och Småskriftförlaget.
Adress: Tomtebodastation, 1 kilom. fr. Stockholm.

Tryckt å J. W. Holms boktryckeri, Stockholm 1900.

De

eller s

utförd p

Ett
och ohys
det egt
passerade
resa från
Till nå
Maj, om
en lång,
med små
bar svart
hatt samt
att han k
Eldaren
gifvit, att

**Det stora morddramat,
eller sjöröfveriet å Malarångaren
"Prins Carl",**

utfördt på en half timma af en enda man,
en f. d. straffånge.

Ett morddrama, på samma gång sällsynt och ohyggligt att man knappt kan fatta att det egt rum i våra relativt fredliga bygder, passerade ombord på ångaren »Prins Carl» på resa från Arboga till Stockholm.

Till nämnda ångare kom (år 1900, den 17 Maj, om qvällen) kl. half 9 i Arboga ombord en lång, smärt och bättre klädd mansperson med små mustascher och något hakskägg. Han bar svart regnkappa, hvit krage och mjuk filt-hatt samt hade ett utseende, som tydde på, att han kunde vara svensk-amerikan.

Eldaren ombord, Otto Grönberg, har upp-gifvit, att mannen i fråga flere gånger under

4
dagens lopp kommit ombord och frägat, om kaptenen vore läsare, hvar fjärdarna voro smalt, hvar man vid det eller det klockslaget skulle befinna sig etc. etc.

Då »Prins Carl» lemnade Arboga, medföljde mannen såsom däckspassagerare.

Klockan ungefär half 12, sedan »Prins Carl» lemnat Kvicksunds brygga och befann sig på fjärden Blacken, i närheten af en udde som heter Torshälla Hufvud, började det hemska drama, som skulle kosta så mycket blod. Mördaren tycktes på förhand ha iscensatt det hela och vidtagit förberedande åtgärder. Han hade nemligen tillstängt och riglat alla dörrar han kunde komma åt, för att mera ostört få utföra sin afsigt.

Först öfverföll han med dragen knif på mellandäck ett 40 års fruntimmer, fru Carlsson. Han högg henne med knif i bröstet, så att hon segnade död ned. Fru Lovisa Carlsson hade med sig sina båda söner, 19-årige jernarbetaren Carl Gottfrid Carlsson och den 12-årige Oskar Carlsson. Under deras försök att hjälpa modern och rädda en större penningssumma, hon hade på sig, sköt mördaren med sin revolver de båda bröderna och sårade dem lifsfarligt.

Då styrmannen, P. Julin, som för tillfället uppehöll sig i försalongen, hörde skotten och öväsendet, flade han upp för trappan. Kom-

men ha
knif oc
landäck
dervara
mannen
uom en

Styrman
gen, de
håll följ
lertid i
dörr so
servering
leder ut

Då sty
bland a
från Ku
ledande
ropade
ma ögon
och aflos
så att han

Styrman
följd af m
mannen st
Men m
tenens hy
Han skar
flöt.

Då styr
rusade han

och frågat, om
larna voro sma-
det klockslaget

rboga, medfölj-
erare.

sedan »Prins
rga och befann
sten af en udde
brjade det hem-
d mycket blod.
a icensatt det
åtgärder. Han
iglat alla dörr-
tt mera ostör lt

ragen knif på
er, fru Carls-
f i bröstet, så
Lovisa Carls-
öner, 19-årige
lsson och den
ler deras för-
dda en större
sköt mörda-
bröderna och

n för tillfället
skotten och
ppan. Kom-

men halfvägs upp, fick han se mördaren med
knif och revolver i händerna stående på mel-
landäck. Mannen afsköt då ett skott mot en
dervarande qvinna. När han fick syn på styr-
mannen, sköt han mot honom, men sårade ho-
nom endast helt lindrigt i axeln.

Styrmannen sprang då ned igen i försalon-
gen, der flere personer voro tillstädes, hack
häl följd af mördaren. Denne följde emel-
lertid ieke in i försalongen genom samma
dörr som styrmannen, utan tog vägen in i
serveringsrummet, från hvilket en annan dörr
leder ut i försalongen.

Då styrmannen kom in i salongen, satt der
bland andra passagerare slagtaren Holmer
från Kungsör vid den från serveringsrummet
ledande dörr. Då styrmannen kom ned och
ropade till hjälp, reste sig Holmer, men i sam-
ma ögonblick kom mördaren från andra hållet
och aflossade ett skott, som träffade Holmer,
så att han död segnade ned.

Styrmannen flydde då åter upp för trappan
följd af mördaren upp på öfverdäck, der styr-
mannen stängde in sig i styrhytten.

Men mördaren slog då in fönstret till kap-
tenens hytt, för att komma åt styrmannen.
Han skar sig dervid i handleden, så att blod
flöt.

Då styrmannen inte fann sig säker i hytten,
rusade han ut och hoppade från kommando-

bryggan ned på fördäck. Mördaren, som måtte varit väl försedd med patroner, sköt efter honom, men bommade denna gång.

Nu tog styrmannen åter till flykten ned i försalongen, der han tillsammans med några passagerare, som räddat sig dit, läste in sig.

Vid det laget var kapten Rönngren redan död. Han fans liggande död på akterdäcket strax framför dörren, som leder till mellandäcket med ett dolkstygn i ryggen, hvilket genomträngt lungan.

Mördaren hade emellertid efter styrmannens flykt fritt spelrum. Han förde ett verkligt skräckregemente ombord under en half timmes tid, springande omkring bland de af fasa gripna passagerarne på mellandäck, som i en hast gömde sig hvar de kunde.

Lasten bestod af spanmålssäcker och döda djurkroppar, bakom hvilka de, som kunde, dolde sig. Man kan lätt föreställa sig den gräsliga villervalla, som rådt ombord, medan mördaren i mörkret sprang omkring och aflossade det ena skottet efter det andra.

I rökhytten suto fyra herrar och spelade kort. Mördaren hotade att skjuta dem, om de rörde sig ur fläcken. En af dem gjorde en ofrivillig rörelse och fick genast ett dödan-skott i tinningen.

— Nu är det jag, som är kapten, — sade mördaren och ställde sig i styrhytten samt

nign
niste
orad
pass
nale
dan
ränn
fart
get
D
Kö
St
—
Kon
D
nen
end
bor
som
på
A
det
vid
läst
ven
end
A
pin
dit
kop

signalerade oupphörligt »full fart» till maskinisten. Der nere hade man emellertid annat oråd eller blifvit underrättad om hvad som passerade uppe på däck, ty maskinisten signalerade tillbaka »full fart», men stoppade sedan maskinen. Eljes hade fartyget snart nog rännt på grund. Nu låg det ooh dref utan fart och påträffades i detta skick af ångfartyget »Köping».

Då »Prins Carl» prejades af ångfartyget »Köping», syntes ingen menniska till. Men öfötsligt rusar en person fram och skriker:

— Om någon närmar sig, så skjuter jag! Kom icke hit!

Då ångf. »Köping» lade bi, lyckades personen få ned räddningsbåten och begaf sig roende bort utåt holmarna. Då man gick ombord å »Prins Carl», påträffades en qvinna, som hakat sig fast utanför relingen. ropande på hjälp. På däck lågo 12 personer skjutna.

Ångf. »Köpings» besättning tog hand om det i olycka stadda fartyget. Ingen stöd då vid rodret. Rorgångaren, E. Hellström, hade låst in sig och derigenom räddat sitt lif. Äfven på honom hade mördaren skjutit, men endast åstadkommit ett hål genom rocken.

Ångf. »Köping» medförde till staden Köping fyra af de sårade. En af dem, en konditor vjd namn Lindqvist, afled under nattens lopp. De öfriga äro svårt sårade,

Då ångaren »Prins Carl» vid 8-tiden på torsdagsmorgonen ankom till Riddarholmen, mottogs den af ett stort antal polismän. Dessa togo först hand om de dödade och de å båten varande sårade.

Omedelbart efter ångarens ankomst fördes genast styrmannen samt 4 passagerare till Serafimerlasarettet.

Styrmannen, som endast var lätt skadad i bröstet, förbands och fick strax aflägsna sig.

Mördarens porträtt.

De
40 år,
19-årig
och har
ro alla
rettet.
Till
Rönng
samt de
Kapt

De öfriga, fröknarna Edla Charlotta Hjälm, 40 år, och Carolina Magnusson, 37 år, samt 19-åriga jernarbetaren Carl Gottfrid Carlsson och hans 12-åriga broder Oskar Carlsson voro alla lifsfarligt skjutna samt vårdas å lasarettet.

Till bårhuset fördes genast de döda, kapten Rönngren, slagtaren Holmer från Kungsör samt de båda bröderne Carlssons moder.

Kapten A. Rönngren efterlemnar enka och

Kaptenens å "Prins Carl" porträtt.

såx minderåriga barn, hvaraf det yngsta är elfva månader.

På alla fartyg i hamnen flaggades med anledning af katastrofen på half stång.

Maskinisten berättar.

Vi öfverlemna nu ordet åt en af dem som sluppit undan dramat med blotta förskräckelsen, maskinisten Edlund. Denne stod nere i maskinrummet vid half 12-tiden då helt plötsligt ett fruktansvärdt skrik och buller hördes uppstå på öfre däck. Strax dereiter kommer rorgångaren nedrusande och ropar att det är en galning som håller på att skjuta folk uppe på däck. Kapten Anshelm Rönngren hade stått på kommandobryggan, då den nämnde främlingen kommit dit och utan vidare börjat skjuta på honom. Bestört skyndade rorgångaren ut ur styrhytten för att ingripa, men blef nu själf målet för främlingens revolver. Två skott afskötos mot rorgångaren, af hvilka det ena snuddade mot axeln, det andra studsade mot västspännet. En vild jakt började rundt styrhytten, men slutligen lyckades rorgångaren undkomma och radda sig ned i maskinrummet.

Maskinistens första åtgärd var nu att stoppa maskinen. Men strax efter detta skett hördes en röst ropa ned genom talröret:

— Framåt, full maskin!

Maskinisten frågade:

— Är det kapten!

Men han fick blott samma svar ett par gånger, hvarför han ej brydde sig om att åtlyda tillsägelsen. Strax efter kom emellertid främlingen — det var han som ropat i talröret — ned till maskinrummets trappa, siktade med revolver på maskinisten och ropade:

— Jag har skjutit tjugu stycken på däck, och sätter ni inte i gång, så skjuter jag er också!

Maskinisten hade då intet annat att göra än lyda. Båten sattes i gång, och mördaren gick upp på kommandobryggan för att styra. På rorgängarens upplysning att det fans grund i närheten och att det troligen var mördarens mening att styra båten dit, stoppade maskinisten båten igen och slog back. Om en stund kommenderade mördaren sjelf stopp och sade åt maskinfolket att komma upp på däck för att kasta ankar. Maskinisten skrek genom talröret: »Jag kommer», stoppade maskinen och gick upp på däck, där han läste in sig i en af toalotthyttorna.

Eldaren hade krupit ned i det af olja half-fyllda rummet under maskinbädden och undgick således att märkas af mördaren, då denne gjorde sin andra visit nere i maskinrummet för att se hvart folket tagit vägen.

Den vilda jakten.

Än mer dramatiskt var det uppträde som

utspelades nere i försalongen. Styrman Julin berättar att han vid half 12-tiden gått ner dit för att dricka en kopp kaffe. I den lilla salongen, som har två utgångar, en åt trappan till mellandäcket och en annan åt pentriet och köket, befunno sig, utom den qvinnliga personalen, en qvinnlig passagerare och en manlig, slaktaren Holmer från Kungsör, hvilken senare höll på att intaga sin måltid. Strax efter det att styrman kommit ned-hördes skott från mellandäck, och gripen af en häftig bestörtning rusade han upp för att se hvad som stod på. Han har just hunnit ett stycke upp i trappan, då han möter en af passagerarne, som riktar en revolver mot Lonom. I samma ögonblick smäller ett skott. Styrman, som träffats i bröstet, nära högra axeln, ryggar tillbaka och rusar ned i försalongen, ropande: »Hjelp, det är en karll Finns det ingen som vill följa med mig? fortsätter han och skyndar fram till Holmer, som reser sig för att komma till hjälp, då revolvermannen synes i dörren. »Hvar är styrmannen?» frågar han restauratrisen, som svarar: »Han är inte här.» I detsamma försöker Holmer kasta sig öfver honom, då bofven höjer revolvern och med utropet: »Här har du hvad du behöfver!» aflössar ett skott mot Holmer, hvilket träffar denne i venstra tinningen, så att han signar död till golfvet. Under det vilda uppträdet

blef
af sko
Sty
rusar
ren.
manne
slår
för a
spring
på fö
non,
skynd
sista
längd
passe
tillfly
maktl
styrman

On
förut
och
som
vo i
om
å 20
tare
sig
skjut
modl

blef äfven den kvinnliga passageraren skadad af skottsår och knifsting.

Styrmannen, som icke blifvit svårare sårad, rusar upp för trapporna, eftersatt af mördaren. Upp på öfverdäck bär det, der styrmannen låser in sig i styrhytten. Mördaren slår dock sönder glaset och träder in handen för att ytterligare skjuta på styrmannen, som springer ut och från öfverdäck hoppar ned på fördäck. En kula, som skickades efter honom, träffade lyckligtvis ej. Styrmannen skyndar nu ned i försalongen, dit han når i sista ögonblicket ty mördaren är på en armslängd ifrån honom, då dörren af en bland passagerarne, som sekunden förut tagit sin tillflykt dit, slås igen och reglas. Så godt som maktlös efter den vilda jakten sjunker nu styrmannen ned och är räddad.

Mördarens taktik.

Ombord på Prins Carl voro af besättningen, förutom kapten, styrman rorgångare, eldare och kvinnlig betjening, tre besättningskarlar, som vid den ifrågavarande tiden lågo och sovo i Skansen och således icke hade en aning om det passerade förrän det hade skett. 15 å 20 passagerare medföljde ångaren. En slaktare Wickström och två fruntimmer befunno sig i aktersalongen, men undgingo att bli skjutna. Mördaren hade läst in dem, förmodligen i afsikt att expediera dem så snart

han nunnit göra af med de andra. Det var tydligen endast Köpings ankomst man har att tacka för att dådet icke fick en ännu större omfattning. Ty mördarens taktik var uppenbarligen att afskilja de ombordvarande i små aflemlingar för att desto lättare kunna rå på dem. I rökhytten sntto fyra personer och spelade kort, då dörren lästes till utifrån och mördaren hotade att skjuta dem om de gjorde sig ur fläcken. En af eem gjorde en ofrivillig rörelse och fick genast ett lifsfarligt skott i tinningen. På mellandäck sutto tre personer, ett fruntimmer och 2 bröder, den ene 8 å 12 år, den andre omkring 19. De hade slumrat in och fingo nu ett förfärligt uppvakuande vid det att mördaren öfverföll dem med knif och dessutom sköt på dem, så att de inom ett ögonblick lågo på golfvet, badande i blod.

En hemsk halftimme.

Det måtte ha varit en hemsk halftimme på Prias Carl — längre tid tog det ej för mördaren, Ängestskriken, de döendes rosslingar, mördarens jagt efter sina offer, revolverskotten — ej ens i de mest härresande brottmållsromaner skulle en liknande taffla kunna stadkommas.

Och när Köping lagt till derute på Malarfjärden, hade man ett dystert arbete att utföra. Kaptan Rönngren låg död på akter-

däck, str
 Han hade
 ket genom
 död på m
 man i dö
 lik anträ
 örat. En
 de attack
 hade någ
 portmonn
 hade han
 sagerare.
 fått ett s
 hade han
 förband
 gosse, so
 gar, blef
 Man h
 nat utför
 gon af
 väpna h
 hans näm
 beväpna
 bord fu
 hade ex
 na var
 stånd
 salongen
 sig i b
 följd

ra. Det var
 man har att
 ännu större
 var uppen-
 ande i små
 nuna rå på
 rsoner och
 titifrån och
 de gjor-
 rde en o-
 lifsfarligt
 sutto tre
 öder, den
 19. De
 förfärligt
 öfverföll
 dem, så
 golfvet,

imme på
 för mör-
 ssslingar,
 verskot-
 e brott-
 kunna

Målar-
 att ut-
 akter-

äck, strax vid dörren ned till mellandäck.
 Han hade erhållit ett dolksting i ryggen, hvil-
 ket genomträngt ena lungan. En kvinna låg
 död på mellandäck, och där låg äfven en ung
 man i dödsryckningarna. Slaktare Kolmers
 lik anträffades i försalongen, skjuten genom
 örat. En hästhandlare Falk från Arboga ha-
 de attackerats af mördaren med fråga om han
 hade några pengar på sig, och då han tog
 portmonnän för att visa att så ej var fallet,
 hade han blifvit skjuten i qufvudet. En pas-
 sagerare, som uppgafs vara bagare, hade ock
 fått ett skott i hufvudet. Då han anträffades
 hade han slitit remsor ur skjortan för att få
 förband mot den våldsamma blödnigen. En
 gosse, som försökt rädda en väska med pen-
 gar, blef svårt knifskuren.

Man häpnar öfver att en enda person kun-
 nat utföra alla dessa ogerningar utan att nå-
 gon af de många ombordvarande lyckats af-
 väpna honom. Men delvis förklaras detta af
 hans nämnda tillvägagångssätt. Mördaren var
 beväpnad med två revolverar och knif. Om-
 bord funnos visserligen vapen; rorgångaren
 hade exempelvis en laddad revolver, men den-
 na var nedpackad. Det enda verkliga mot-
 stånd som försöktes, var, som nämndt, i för-
 salongen, då slaktare Holmer ämnade ställa
 sig i bakhåll för att gripa mördaren, fastän
 följderna blef att han sjelf dödades.

Ombord på Köping började man nu transporterera de ej i Stockholm hemmahörande öfver till sig. Den nämnda uppasserskan, som gömt sig på akterdäck, var så uppskrämd att hon på inga villkor ville följa med Prins Carl, utan gick ombord på Köping.

Rorgångaren berättar.

— Jag stod uppe i styrhytten — berättar rorgångaren Hellström, en ung man — och kapten hade nyss lemnat mig. När han gick ifrån någon längre stund, brukade han säga ifrån, men nu hade han inte yttrat något, hvarför jag antog att han snart skulle vara tillbaka. Omkring fem minuter efter sedan han aflägsnat sig hörde Hellström skrik och oväsen nere på mellandäck samt ett par smäl-lar, hvilka läto som om man slagit igen dörrar — han förstod sedermera att det var skotten. Som dörrarna mellan mellandäck och fördäck voro stängda, kunde rorgångaren inte uppfatta något tydligt, men trodde att slags-mål brutit ut. Efter ett ögonblick hörde han kraftiga steg af någon som närmade sig styrhytten. Han gick ut, såg en främmande person, och frågade honom hvad det var för lifdernere. Utan ett ord höjde främiligen revolvern och sköt mot rorgångaren ett skott som susade så nära förbi kindbenet, att han kände hur det »stänkte» i ansiktet. Hellström vände sig om och sprang åter in i hytten, hvar-

på mar
ryggen.
kar, h
dessuto
spännet
sved n
Den g

Prins
och an
i stället
sten ti
tat Sto
så att
af dire
jemte
omfång
Mell
grätan
ren, d
tedde
blodpö
voro f
öfvera
slaktni
skräck
förvid
offren,
lif, eh
tor.

le man nu trans-
omnahörande öf-
passerskan, som
uppskrämd att
med Prins Carl,

tar.

ten — berättar
ng man — och
När han gick
kade han säga
yttrat något,
art skulle vara
ter efter sedan
röm skrik och
t ett par smäl-
agit igen dör-
t det var skot-
ellandäck och
orgångaren in-
odde att slags-
ick hörde han
nade sig styr-
ämmande per-
let var för lif
ämiligen revol-
ett skott som
att han kände
ellström vän-
hytten, hvar-

på mannen följde efter och sköt ett skott i ryggen. Lyckligtvis bar rorgångaren två rockar, hvaraf den öfversta var vadderad, och dessutom måtte kulan ha studsat emot västspännat, ty något sår blef det inte, fastän det sved något i ryggen.

Den gräsliga anblicken af ångaren, då den kom till Stockholm.

Prins Carl fortsatte sin resa till Stockholm och anlände dit omkring kl. 8 på morgonen i stället för kl. 5. Köping hade efter ankomsten till staden med samma namn underrättat Stockholms transportbolag om det skeddå så att då båten lade till vid kajen möttes den af direktör Förselius och ett antal polismän, jemte en folkmängd hvilken alltmer tilltog i omfång.

Mellan hopen af förskrämda, klagande och gråtande människor gick man upp på ångaren, der på öfre däck en förskräcklig syn tedde sig. Däcksplankorna voro slippriga af blodpölar. Väggar och dörrar till rökhytten voro fullstänkta med blod och köttslamsor. Öfverallt syntes spår som efter en hejdlös slaktning. Rökhyttens inre företedde den förskräckligaste anblick af förödelse, blod och förvridna människokroppar. Här lågo fyra af offren, alla passagerare och samtliga ännu vid lif, ehuru vridande sig och qvidande i smärter. Den ene af de fyra, en medelålders

man, vred sig i qual efter ett skott som träffat honom i venstra armen, en annan, likaledes en medelålders man, jemrade sig högljudt der han låg med krampaktigt vriden kropp.

Med döden för ögonen.

En uppasserska i försalongen, fröken Hulda, visade en beundransvärd sinnesnärvaro. Det var nemligen hon som gaf tecken åt »Köping» att lägga bi, detta oaktadt att mördarens kulor oupphörligt susade förbi henne.

Hon hade suttit i försalongen, då mördaren rusade dit. Här sökte han styrmannen, men träffade slagturen Holmer med den dödande kulan. Fröken Hulda stod då vid dörren som leder upp från salongen. När hon ett ögonblick sträckte fram hufvudet bak dörren blixtrade ett skott och kulan hven förbi hennes öra och fastnade i salongsväggens madrasseringsring. Förskräckt ilade hon upp på däck akteröfver, medan mördaren fortfor att sprida död och förskräckelse i försalongen. Vid den lilla trappa, som från mellandäcket leder upp till akterdäcket, låg kaptenen, stönande af de dödliga såren. Förskräckt till det yttersta och drifven af en förklarlig åtrå att rädda sitt eget lif, måste hon formligen klifva öfver sin kaptens nära liflösa kropp. Hon skyndade upp på akterdäcket, der hon bland färkrop-

par oc
der en
hörde
stannad
de sig
plånbo
lyfta h
te sig
väga.

Öfver
for han
Medan
två an
soffa, t
till sig
med en
hon m
»Köping
mördar
de, och
henne.
var do
att har
ping»
i men
ombor
kapt
nessju
om d
bofve

ett skott som träf-
 , en annan, likale-
 jemrade sig hög-
 ktigt vriden kropp.
 gonen.

gen, fröken Hulda,
 nesnärvaro. Det
 eken åt »Köping»
 tt mördarens ku-
 nenne.

en, då mördaren
 styrmannen, men
 ed den dödande
 vid dörren som
 r hon ett ögon-
 ak dörren blix-
 en förbi hennes
 gens madrass-
 pp på däck ak-
 tfor att sprida
 ngen. Vid den
 cket leder upp
 stönande af de
 det yttersta
 å att rädda sitt
 lifva öfver sin
 Hon skyndade
 bland fårkrop-

par och spanmålssäckar sökte gömma sig un-
 der en pressenning. Just när hon krupit ned
 hörde hon mördaren nalkas. Ett ögonblick
 stannade han framför sitt offer, kaptenen, böj-
 de sig derpå ned och bemäktigade sig hans
 plånbok. Den vettskrämda flickan vågade ej
 lyfta hufvudet öfver pressenningen, men tyck-
 te sig tydligen höra hur uslingen gick till
 väga.

Öfver kaptenens nu antagligen liflösa kropp
 for han vidare upp till hytterna på akterdäck.
 Medan han grasserade här, och förgäfvos sökte
 två andra flickor, som lågo under hvar sin
 soffa, tog den förstnämnda uppasserskan mod
 till sig, klef öfver relingen och klamrade sig
 med ena handen fast i en rundhult, medan
 hon med en serviett i den andra vinkade åt
 »Köping», som närmade sig. Plötsligt fick
 mördaren syn på flickan och hennes beteen-
 de, och lika plötsligt började han beskjuta
 henne. Skyttens ställning innanför relingen
 var dock, lyckligtvis, så obehväm för honom,
 att han omöjliggen kunde nå sitt mål. Då »Kö-
 ping» närmade sig skrek och vrålade odjuret
 i människohamn. Ett ögonblick trodde man
 ombord å »Köping» att det var »Prins Carls»
 kapten, som stod å däck, drabbad af sin-
 nessjukdom. När man å »Köping» frågade
 om det var kapten Rönngren, svarade också
 bofven ja, men varrade samtidigt »Köping»

att närma sig. »Jag skjuter Er, om ni kommer hit!» Emellertid lade »Köping» bi och derunder passade mördaren på att taga lifräddningsbåten och fly, och sedan bar det af till skogs.

När mördaren greps vid Skogstorps station.

Efter att ha lemnat Prins Carl rodde mördaren i land vid Tidö gård belägen ett par mil vester om Vesterås. Här drog han upp lifbåten, i hvilken han tappat ett ur med en afsliten kedja och märket »Le Roy, Paris», en meter på stranden, vid den s. k. Vedetten, der den tidigt på morgonen återfanns. Vid half 2-tiden på natten förfrågade han sig i ett torp under Tidö gård efter stora landsvägen och begaf sig derefter gående längs densamma fram mot Strömsholm. Underrättelsen om hans uppträdande kom snart till Tidö herrgård, derifrån man underrättade kronolänsman Esséen, hvilken genast satte sig i rörelse för att efterspana mördaren. Denne hade emellertid hunnit fram till Strömsholms station, der han löste biljett till Eskilstuna, dit han på f. m. anlände vid 9-tiden. Sedan han i en butik derstädes köpt sig nya kläder, tog han å torget en droska och åkte utom staden. Vid Skogstorp nekade kusken att köra längre, hvarför den resande steg ur och betalade kusken.

Omedelbart sedan den misstänkte resandes

åkt ut
staplans
ter. Kl
stations
uteende
den i r
revolver

Sedan
på någ
dem fr
ken de
denne
naturl
stödd
och k
inneh
tre lo
volvr
resvä
till F

In
des
tyd
förh
kad
och
att
dig
tid

r, om ni kom-
Köping» bi och
å att taga lif-
lan bar det af

torps station.
arl rodde mör-
belägen ett par
drog han upp
ett ur med en
Roy, Paris», en
s, k. Vedetten,
återfanns. Vid
de han sig i ett
ora landsvägen
längs densam-
derrättelsen om
till Tidö herr-
e kronolänsmän
ig i rörelse för
ne hade emel-
olms station, der
na, dit han på
Sedan han i en
kläder, tog han
om staden. Vid
t köra längre,
r och betalade

änkte resanden

åkt ut ur staden, begåfvo sig fyra poliskon-
staplar, deribland Fröst och Brolin, i vagn ef-
ter. Kl. half tre anträffade de i Skogstorpe
stations väntsal den de sökte. Denne var till
utseendet lugn, men höll hela tiden ena han-
den i rockfickan, med denna omslutande en
revolver.

Sedan de en stund iakttagit honom, utan att
på något sätt röja hvilka de voro, gick en af
dem fram till en vattenbehållare, bredvid hvil-
ken den misstänkte stod. Genast drog då
denne fram en revolver, men polismannen, som
naturligtvis var på sin vakt, lyckades, under-
stödd af de andra, taga revolvern från honom
och bemäktiga sig hans person. Han befans
inneha 645 kr. 47 öre, ett guldur, två kikare,
tre lotter till Nordiska museets lotteri, två re-
volvrar med 57 patrinner. Han medförde en
resväska och en hattask. I droska fördes han
till Eskilstuna, dit han anlände kl. precis 3 1/2

Mördaren bekänner.

Inkommen på polisvaktkontoret underkasta-
des den anhållne, hvilkens utseende ingalunda
tydde på sinnesförvirring, men desto mer på
förhårdad fräckhet, genast förhör. Han ne-
kade i början att lemna uppgifter om sig sjelf
och förklarade kallt att det vore polisens sak
att taga reda på huruvida han vore den skyl-
dige eller ej. Kroppsvisitationen satte emeller-
tid strax detta utan allt tvifvel, då de inne-

hafda föremålen, bland dem den äldade kaptenens plånbok med papper talade tillfyllest. Han fann nu för godt delvis bekänna.

Han blef före fyllda 18 år straffad för första resan stöld. Efter fyllda 18 år blef han den 20 december 1895 dömd för likaledes andra resan stöld till 3 års straffarbete samt anlande till Långholmens centralfängelset den 4 januari 1896.

Här anlade han den 22 februari samma år mordbrand å Långholmen, blef med anledning deraf af Stockholms rådhusrätt dömd att tillsammans med det förut ådömda straffet undergå i ena bot 5 års ytterligare straffarbete.

Sedan han aftjeuat sin strafftid, blef han i april år 1900 utsläppt från Långholmen.

Han ansågs så vådlig för den allmänna säkerheten att straffanstaltens föreståndare vid hans frigifvande meddelade polismyndigheten detta samt att han för egen del var öfvertygad att Nordlund snart skulle göra sig omtalad.

Strax före sitt frigifvande hade denne till någon kamrat yttrat att han »endera skulle bli en mycket god människa eller också genom något dåd göra sig riksbekant.» Vi se att han valde det senare.

Sedan Nordlund, som föreföll fullt normal väl en gång börjat afläggja sin bekännelse fort-

satte han att
ett tecken till
Kaptenen ha
på något öfve
ej rört honor
ängesten bö
Brottet hade
heten.»

Mörda

Ett rykte
Mördare
kaptenen.
af värde
denna för
matvaruh
samma g
detta ha
kat i ha
rarne v
skaffa l
gjorde.

I Ö

då pl

då ut

derifr

får s

suttit

från

H

bre

satte han att med den största cynism och utan ett tecken till ånger berätta om sin handling. Kaptenen hade han, enligt uppgift, plundrat på något öfver 800 kr. Det hade, sade han, ej rört honom det ringaste, då offren i dödsångesten hänfallit honom att skona deras lif. Brottet hade han begått »af hat till menskligheten.»

Mördaren ämnade plundra båten.]

Ett rykte från Eskilstuna berättade:

Mördaren har bekänt att han först dödat kaptenen. Afsigten var att komma åt allt af värde som fanns på båten och sedan för denna förmögenhet tjena upp sig och blifva matvaruhandlare på Alands haf, och då på samma gång naturligtvis blifva sjöröfvare, ty detta hade han redan som yngling i smått idkat i hamnen utanför Gefle, och lät ej föräldrarne vara i fred med mindre än att de måste skaffa honom en båt, hvilket de också en gång gjorde.

I Örebro hade han varit om måndagen och då planlagt ett liknande illdåd. Han hade då utsett ångaren »Björksundet», men afstått derifrån enär han tyckte det ej skulle bli af fär stor nog. Sedan han var 16 år har han suttit inne för olika slags brott, slapp han ut från Långholmen den 25 april.

Han innehade från en f. d. straffånge ett bref med förfrågan om han ej fått pengar

än. I fängelset är han lugn, men fräck till ytterlighet. Han har aldrig haft smak för sprit. Han förefaller vara ytterst beräknande och slug. Detta ifrågavarande illdåd begicks omkring 22 dygn efter det han utkommit från Långholmen. Det var således ingen lång frihetstid för honom.

Sjöröfvaren i fängelset.

Under polisförhöret har den häktade äfven uppgifvit att han ämnade skjuta Eskilstuna-kusken som körde honom till Skogstorp, bara vägen gått genom en skog. Ett ögonblick tänkte han dock utföra denna sin afsigt och det var därför han vid ett tillfälle tälde upp suffletten.

Nordlund har å häktet räknat efter huru många personer det var på båten och tycker sig vilja minnas, att det var 29. Alla dessa har han på ett eller annat sätt beskrifvit. Gång på gång har han frågat, huru många som dött. Och då han blifvit upplyst derom har han uttryckt sin förvåning, att ej flere strukit med samt i sin cynism beklagat detta förhållande.

Han har i fängelset förklarar, att han hatar menskligheten så djupt, att han kan skjuta hvem som helst, undantagandes sina föräldrar och sina bröder

Till fängelsedirektör Blomdahl har han af-

Han
han
Om
en v

Men
om
Men
den

men fräck till
haft smak för
erst beräkande
e illdåd begicks
han utkommit
ledes ingen lång

**Han Nordlund hette (men Mordlund kallas)
han nämns med fasa af munnar allas.
Om honom finnes förut en sång,
en visa aderton versar lång.**

**Men hundra versar den borde vara,
om den kund' skämma den skurken bara.
Men ack det uttryck ej fins i nord,
den skämma, som gjort mångdubbelt mord.**

iset.
håktade äfven
u'a Eskilstuna-
Skogstorp, bara
Ett ögonblick
sina afsigt och
falle fälde upp

knat efter huru
ten och tycker
9. Alla dessa
eskrifvit. Gång
u många som
lyst derom har
ej flere strukit
t detta förhål-

t, att han ha-
han kan skjuta
sina föräldrar

bl har han af-

**Fröst, Öfving, Brolin.
De 3 detektivernas porträtt**

han frågat, om det icke fans någon fånggård, har man svarat undvikande.

Ankomsten till Vesterås fängelse.

Sjöröfwaren Nordlund fördes sedan från Eskilstuna till Vesterås och intogs å cellfängelset. Oaktadt tiden för fångens ditforsling hemlighållits, hade dock nyheten dunstat ut, så att stora människomassor voro samlade såväl vid stationen som vid fängelset. Åtgärder voro dock vidtagna att hålla folket på afstand. Vid jernvägen voro grindarna stängda och vid fängelset hölls allmänheten i okunnighet om hvilken väg fångtransporten skulle taga.

Den folkhop, som tagit plats vid stationen och der fick se fången, syntes mycket uppörd, och rop hördes om lynchning och »den bofven borde ha» m. m. Mördaren hörde tydligen ropen, men knyckte helt spotskt på nacken och kastade hatfulla, föraktliga blickar på folkhopen. Med lugn och stadig hållning gick han vägen fram, ledsagad af polisen och gevaldigern. När han inkom på fångelsegården kastade han spejande blickar omkring sig och uppåt cellfönstren och inkommen i fängelset, syntes han nyfiket betrakta allt.

Sedan bojorna lossats och N. afklädts sin egen drägt, ifördes han fångkläder och fördes till sin cell.

Han kom sedan att ransakas i fängelset in-

för Snefringe häradsrätt, hvars ordförande var
häradsbörfding C. G. Ugglå.

I fängelset skref han följande versar, hvilka
vi berämma Mälarc-Sjöröfva ens ånger,

Ordagrant af honom sje f föfattad:

Nu är mitt röfvarlif förbi
och glädjens sol går ned,
nu är jag ensam, men ej fri
som jag så gerna ville bli,
om jag blott kunde med.

Jag önskat hafver mången gång,
om död jag ändå vore,
då sluppe jag, att dagen lång
få sitta i en cell så trång,
som jag en dåre vore.

Och när jag nu tillbaka ser
uppå min lefnads bana,
då ångrar jag mig mer och mer,
ty då jag med stor smärta ser,
jag hade bättre dagar.

Ack, om jag kunde gråta blod,
så ville jag det göra,
men satan hviskar: »fatta mod,
jag skall dig hjälpa, jag är god,
ty du min röst vill höra.»

för Snefringe häradersrätt, hvass ordförande var
häradsböfving C. G. Uggla.
I fängelset skref han följande versar, hvilka
vi benämna Mälare-Sjöröfva-rens ånger,

Ordagrant af honom sjelf författad:

Nu är mitt röfvarlif förbi
och glädjens sol går ned,
nu är jag ensam, men ej fri
som jag så gerna ville bli,
om jag blott kunde med.

Jag önskat hafver mången gång.
om död jag ändå vore,
då sluppe jag, att dagen lång
få sitta i en cell så trång,
som jag en dåre vore.

Och när jag nu tillbaka ser
uppå min lefnads bana,
då ångrar jag mig mer och mer,
ty då jag, med stor smärta ser,
jag hade bättre dagar.

Ack, om jag kunde gråta blod,
så ville jag det göra,
men satan hviskar: »fatta mod,
jag skall dig hjälpa, jag är god,
ty du min röst vil höra.»

rdförande var
 versar, hvilka
 ånger,
 fattad:

Och jag vill äfven fatta tröst,
 ty tiden den framlider.
 Och än jag hör den ljufva röst,
 som hviskar i mitt unga bröst:
 du en gång friad blifver.

Ett bref från mördaren till hans föräldrar.

Mördaren har från fängelset tillskrifvit sina föräldrar följande bref:

Ömt älskade föräldrar och bröder!

Nu måste ni försöka att resignera eder, när ni får läsa detta bref. Det är sorgligt, men det har dock ett skönt hopp att delgifva eder. När ni får detta bref, vet ni nog redan huru det är stäldt med mig, och jag känner ett starkt behof att få lätta mitt hjärta för någon som verkligen älskar mig och som har ett faders- och modershjärta för mig. Derför har jag skrifvit till er nu redan. Ni vet hvad jag har gjort och det var detsamma, som jag en gång talade med mamma om der hemma, att jag tänkt på Långholmen. Nu är det skedt och nu är jag för alltid skild ifrån det fria lifvet och ej endast det, utan också från mitt lekamliga lif, och derför så är min ställning aldeles ej förtviflad, utan fast mer ganska fördelaktig. Inom 4 eller 5 månader, mina älskade, är jag ett hufvud kortare. Att jag nu blir dömd till döden är något som är stäldt utom allt tvifvel, och då är det mer än

sannolikt att, om jag än skulle söka nåd, jag i anseende till de många mordn och de än flera sårade alldeles ej får någon nåd. En sak är dock viss, ser ni, att om jag än blef erbjuden nåd, så ville jag ej ha den, på inga vilkor, och sitta 30 år på Långholmen utan jag tager då många gånger hellre tusen dödar. Ser ni, jag tar min sak först lugnt, ingen enda tår har jag fäl., ingen enda bön ingen enda tår har jag fält, ingen enda bön om medlidande, utan det som är svårast för mig att bära. Det är de månader jag måste vara på ransakning. Men i anseende till att de äro de sista af mittlifs m., tror jag nog att jag äfven skall kunna fördraga dem. Det är dock ej säkert, att jag inväntar den stund, då lagen och haad har beslutat att taga mitt lif, utan jag kan ej gå den förväg, som det kommer till kritan. Och finner jag, att lifvet blir för mig, skall jag äfven göra detta ty lefva vill jag på inga vilkor längre, utan om jag nu genast blefve afriättad, skulle det vara det allra bästa för mig och jag skulle alls ej grufva mig för denna lilla operation. Så vill jag äfven att ni skall göra, mina kära vänner.

Innan jag dör, skall jag försöka om jag kan få någon, som vill bekosta er en resa till mig så att jag får tryckas en gång till edra älskande hjärtan. Det blir sista gången, och kanske att ni inte förvärr komma hit, då är

det nog bäst att ni blir hemma. Kanske att mamma nu tager detta så hårdt att hon dör. Om så är, mamma, så skall ni ha den trösten, att jag kommer snart efter, och då få vi kanske, om det finns ett lif efter detta, mötas i en sällare värld. Emellertid, mina älskade föräldrar, tag nu mitt råd: glädjen er mer än att sörja. Snart, snart är det slut och tänk huru skönt att få hvila sig från lifvets veder-mödor. Många, många äro de människor, som för bödelns yxa fått låta sitt lif, många goda och ädla människor, många sköna och ädla qvinnor, till och med drottningar, och många konungar ha fått sluta sitt lif. Derfor mitt sista ord till er, min sista bön är att ni ej tager det för hårdt. Gråt gerna litet, det skadar ej, men förtvifla icke.

Eskilstuna den 18 maj 1900.

Farväl,

Filip.

På tvären öfver ena sidan i brevet äro dessutom gjorda ett par tillägg, så lydande:

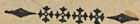
Jag är frisk och mår bra, är lugn och till och med glad, så glad som jag kan vara. Jag tycker nog att det var synd om de stackars människor, som alldeles oförberedda inginge i den eviga värld, men det kan jag ej hjälpa.

Helsa mins bröder Joel och Rickard mycket, mycket kärleksfullt från mig. Jag önskar dem all möjlig välgång i lifvet.

mördade sin kamrat i stationen Johanneshus, och då han fått en sådan dom (nu underskrifven af kronprinsen-regenten) så är tydligt att ej heller Mälarsjöröfvarn går fri från denna fruktansvärda bila, som nu på ej mindre än 4 a 5 efter hvarandra skall begagnas. Mången föreslår att tillstämmande af de ohyggliga dåd, som då och då upprepas, återigen införa spö- och andra mera afskräckande straff.

För en fängelsevakimästare å Långholmen har Nordlund omtalat, att det finnes 2 af hans kamrater, nemligen Mellergren och Lemstedt (märk: ej Dumstedt), och den ene af dem, sade han, utkommer från Långholmen i augusti detta år. »Dessa 2», sade han, »äro i stånd att utföra lika goda bragder som jag, om ej bättre». Så nu vet det goda, fredliga svenska folket, på land och i stad, sorgligt nog, hvad det har att förvänta.

O arma land, som såd'na bofvar föder,
 du svenska land, som annars fridfullt ärl
 ja, fredadt är allt ifrån norr till söder,
 hur mången fläck på fridens sköld du bärl
 Men visa än: i dig fins dygd och heder
 och lag och rätt, som uti fornda da'r
 och kraft ännu att slå det onda neder,
 och skona ingen, som dig fläckat har.

Observera! Bland flera hundra visor som finnas enligt katalog att tillgå å Svenska Visförlaget, finnas ej mindre än 3 olika sorter (a 10 öre stycket) om Mälarsjöröfvarns bragder samt en bok derom, 32 sid., 20 öre. Och er bok med titel: **Lifvet på Långholmen**, om märkvärdiga bofvars karaktärer och rymningsförsök, samt i slutet af boken om Sveriges skarprättare, hr Dalman, med bödelsyxa, stupstock m. m., erhålles när som helst från Svenska Visförlaget (adress Tomtebodas station) mot insändandet af 20 öre i frimärken. Men billigast är att köpa dessa visor och böcker hos återförsäljare, ty då in- ~~kom~~ kuvert samt 10 öre porto för brefvet.

nneshus, och da
krifven af kron-
heller Mälare-
svärda bila, som
andra skall be-
nde af de ohyg-
igen införa spö-

olmen har Nord-
kamrater, nem-
ej Dumstedt),
mer från Lång-
sade han, särc
som jag, om ej
svenska folket,
det har att för

föder,
ifullt är!
söder,
ld du bärl
ch heder
a da'r
a neder,
at har.

or som finnas enligt
finnas ej mindre än
aresjöröfvarens brag-
Och er bok med titel:
rdiga bofvars karak-
f boken om Sveriges
stupstock m. m., er-
laget (adress Tomte-
frimärken. Men bil-
hos återförsäljare, ty
ör brevet.

**Följande 32-sidiga småböcker säljas i denna butik
å 20 öre stycket:**

1. Drömboken Stjernen, om många hundra drömmar.
 2. Svart- eller Trollkonstboken, om underbara konststycken.
 3. Anekdoter om Carl XI:te och Carl XV:de.
 4. Gåt- eller Sällskapsboken, i glada sällskaper.
 5. Amorsäcklan eller Ny brefställare.
 6. Spå i kort och kaffesump.
 7. Spå i handen.
 8. Sibylla spådomsbok och bondpraktikan.
 9. Carl XV:de, pojken och mjölkfatet.
 10. Blomsterspråket, det nya poetiska.
 11. Träströken, hennes eländiga lif i Stockholm.
 12. Liten Visbok, med många treffliga visor uti.
 13. Konsten att bli gift; flickors rådgifvare.
 14. »Vackra Rosens» berättelser om sina Stockholms- och landsortsminnen och äfventyr, med porträtt och guitar.
 15. Hexor, trollpackor och spådomskonst i forntid och nutid.
 16. Mälare sjörföraren Filip Mordlund, en lättsäld o. bra bok.
 17. Den humoristiske skraddaren, en andre Bellman.
 18. Jödde i Göljaryd, med porträtt från Skansen.
 19. Skrattpiller, det roligaste af allt.
 20. Det gräsliga lönrögeriet i Malnberget.
 21. Spelhelvetet i Monte Carlo, lifvet i Sultanens harem m. m.
 22. Lifvet på Långholmen, Sveriges skarprättare m. m.
- Obs!** Nya nummer till samma pris utkomma ständigt.

Följande böcker innehålla 64 sidor, pris 25 öre, de äro:

Grabben *N° 1, 2, 3, 4* o. s. v.

Obs! Grabben innehåller alltid de roligaste, mest pikanta bitar som finnas. Minst 4 Grabbar utkomma årligen. i *N° 3* börjar som följer: en Chronwalls vackraste och mest bekanta bok, Edward och Brynhilda, och fortsätter alltjemt. Har varit utsäld i 20 år. Nu en hvar den läsa får,

Som sig Grabben blott består.

Särskildt säljes här »Edward o. Brynhilda» (128 sidor) 50 öra

Svenska Visförlagets Vissamlingar N:o 1, 2, 3, 4 och 5 ha utkommit med 80 sid. i hvart N:o. Innehåller alla möjliga sorters folk-, varieté- och positiv-visor, som ha utkommit. Pris 50 öre häftet. Alla 5 häftena inbunden i ett band, 2 kr. Lösa visor 10 å 15 öre styck, från Svenska Visförlaget. Aktenskapsboken, förseglad, 75, Hynnens bok 60 öre, o. s. v.